

ANCTORUM mé-ri-tis ín-cly-ta gáudi-a Pangámus,

só-ci-i, gé-staque fórti-a: Gliscens fert á-nimus pró-me-re

cánti-bus Victó-rum genus ó-ptimum. 2. Hi sunt quos fá-

tu-e mundus abhórru-it: Hunc fructu vá-cu-um, fló-ri-bus

á-ri-dum, Contempsé-re tu-i nó-mi-nis ásseclae, Je-su Rex

bone caé-li-tum. 3. Hi pro te fú-ri-as atque mi-nas tru-ces

Calcá-runt hó-minum, saé-vaque vér-be-ra: His cessit lá-ce-

rans fórti-ter úngu-la, Nec carpsit pene-trá-li-a. 4. Cae-

dúntur glá-di-is mo-re bi-dénti-um: Non murmur ré-sonat,

non quaerimóni-a: Sed corde impá-vi-do mens bene cón-

sci-a Consérvat pa-ti-én-ti-am. 5. Quae vox, quae pó-te-

rit lingua re-téxe-re, Quae tu Martí-ri-bus mú-ne-ra praepá-

ras? Rubri nam flú-i-do sán-gui-ne fúl-gi-dis Cingunt témpo-

ra láu-re-is. 6. Te summa o Dé-i-tas, únaque póscimus, Ut

culpas á-bi-gas, nó-xi-a súb-trahas: Des pa-cem fá-mu-lis,

ut ti-bi gló-ri-am Annó-rum in sé-ri-em canant. A-men.